Ч. 194 Второк 31 серпня (12 вересня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

Процес Драйфуса в Ренч скінчив ся в суботу по полудни. По півтора годинній нараді увійшов трибунал о 4 год. 30 мін. знову до салї розправи і серед глубокої тишини відчитав слїдуючий

Вирок.

В імени француского народу!

Нинї дня 9 вересня 1899 предложив президент судови военному 10 району корпуса армії підчас наради при замкнених дверох слїдуючі питаня:

Драйфус Альфред, капітан 14 полку артилериї, аспірант в ґенеральнім штабі,

чи він винен, що в 1894 роцї допускав ся махінаций або що стояв в порозуміню з чужими державами або їх аґентами, щоби їх спонукати взяти ся до ворогованя або до війни против Франциї або щоби вистарати ся для них средства до того, та видав їм списані на письмі званім „бордеро“ ноти і документи?

На основі вироку трибуналу касацийного з 3 червня 1899;

а по переведеним зібраню голосів, котре почало ся від найнизшого степеня а в тім степени від наймолодшого в ранзї і закінчило ся голосом президента, заявив суд военний на ті питаня **більшостию пяти голосів против двох, що обжалований єсть винен.** Більшостию признано облекшаючі обставини.

Вnaслїдок того і на реквізицию правительственного комісаря поставив президент питаня і на ново зібрав голоси в наведеній формі в справі вимiру кари.

Суд военний засудив длятого більшостию голосів, пять проти двох, згаданого Драйфуса (Альфреда) на **кару 10 лїт вязници**, приміняючи арт. 76 Code penal закона з 8 жовтня 1830, конституциї з 5 падолиста 1848, закона з 8 червня 1850, арт. 473; 20 Code penal, як і параґрафи 129, 267 і 132 войскового закона карного.

Час увязненя згідно з арт. 9 закона з 22 жовтня 1867 (зміненого законом з 19 вересня 1881) зменшає ся до найменшого виміру.

Взиває ся комісаря правительственного, щоби сей вирок, в своїй присутности велїв зараз оголосити засудженому **перед зібраною і в зброї виступившою ґвардиєю**, та щоби заявив єму, що закон дозволяє єму зажадати до 24 годин ревізиї.

О 4 годинї 40 мін. розпочало ся засїдане на ново а в кілька хвиль опісля роздала ся команда: Карабін до рук! Презентуй! і тогди перед зібраною вартою відчитано засудженому вирок. Драйфус вислухав вироку зовсім спокійно. Президент суду завізвав відтак публику, щоби та в спокою розійшла ся домів, що і стало ся.

Оттак закінчив ся процес Драйфуса, котрий через пять лїт морочив не лиш Францию але й весь цивілїзований сьвіт. Чи розправа в Рен викрила правду і чи вирок справедливий? Може бути що показало ся щось на тайних засїданях; але сьміло можна сказати, що нїхто в сьвітї, хто читав як найдокладнїйші справозданя з процесу в Ренн, не може сказати, за що Драйфуса засуджено. Може хиба бути, що Драйфус видавав Італїї якісь документи, бо з нїмецкої сторони заперечено ще раз урядово тому, мов би Драйфус дїлав в інтересї Нїмеччини. В пятницю іменно появила ся в берлиньскій ґазетї урядовій слїдуюча

Урядова заява:

„Ми уповажнені повторити в низу заяви, які зложило цїсарске правительство в справі француского капітана Драйфуса для береженя своєї власної поваги і для сповненя обовязку людяности.

„Амбасадор князь Мінстер зложив по відобраню приказу цїсаря в грудни 1894 і в сїчни 1895 міністрови справ заграничних Ганото, президентови мінїстрів Дюпюі президентови републики Казімір Перієрови заяву в тім напрямі, що цїсарска амбасада у Франциї не мала нїяких анї безпосередних анї посередних зносин з капітаном Драйфусом.

„Секретар державний Більов зложив дня 24 сїчня 1898 в комісиї буджетовій парляменту слїдуючу заяву: Заявляю як найбільше рішучо, що межи перебуваючим тепер на Чортівскім острові капітаном Драйфусом а яким небудь нїмецким орґаном не було нїколи нїяких відносин або звязий якого небудь рода“.

Отже нїмецке правительство як найбільше рішучо заперечує зносини своїх орґанів з Драйфусом, а военні суди у Франциї як-раз найбільшу вину приписують Драйфусови за те,

---

46)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

По обідї в старім присїнку вернули Ляйенель Дарґун і его гостї назад до комнати. Панї Мордант проходжувала ся з трома молодими дамами по городї. Данило Дарґун і Реджінальд Еверстронґ ходили з ними.

Панна Ґрегим не забувала на то, що доходи Данила Дарґуна були майже так само великі, як его брата, ректора. Коли ходили алеєю, она уміла завсїгди так зробити, що ішла коло него, і на мостї над рікою задержала ся; але незадовго побачила, що своїми штучками не може вдїяти нїчого у него, і що его серце тягне кудись дальше, хоч і як він уважний і чемний був супротив неї

І так було дїйстно. В сїм краснім городї, де вічна темна зелень купала ся в чудово червонім сьвітлї заходячого сонця, гадки Данила Дарґуна несли ся далеко від сего образу, який представляв ся его очам аж до красної Австрийки, до білявої вдовицї, котрої житє так дивно загадочним єму здавало ся; до женщини, котрої анї не поважав, анї котрій не вірив, а котру мимо того більше любив, як яку небудь иншу людину на сьвітї.

— Коби то я був у неї — подумав він собі. — Що она там порабляє в сю пору, коли другі так веселять ся? Може сидить самісенька одна, або, що ще було би страшнїйшим як самота, посеред робленої і удаваної веселости.

— — — — — — — — — — —

Гальґрунский ректор і его гостї зібрали ся вечером на різдво в старомоднім сальонї ректорства. Снїг падав грубими пласточками, коли сумерк вечірний западав на город і корчі, на бистру ріку та на далекі горби.

Гостинний сальон, осьвічений восковими сьвічками і прикрашений цьвітами, представляв красний образ, котрому ще більшої краси надавали жіночі постатї, що займали в нім переднє місце.

Межи тими яснїла красою і добрим гумором Лїдия Ґрегим.

Їй удало ся було притягнути Ляйенеля Дарґуна на свою сторону. Она сидїла коло стола, застеленого фоліянтами з множеством рисунків, і він нахилив ся був понад ню, підчас коли она обертала картки.

Єї усьміх, єї миленька бесїда, єї добре удане заінтересоване ся добродїйними дїлами ректора і особами, що стояли під его опікою, зробили на него значний вплив — враженє, котре з кождою хвилею ставало щораз сильнїйше.

Поведенє обох паннів Мордант було тихоньке і простеньке, так, що оно викликало в нїм симпатию, але обі панночки, виховані на провинциї, стратили богато в присутности Лїдиї.

— Я гадала, пане Дарґун, що Ви нам зробите правдивий старофранконьский сьвятий вечер — сказала панна Ґрегим.

— По правдї сказавши, я не знаю, що Ви розумієте під старофранконьским сьвятим вечером.

— Та й менї самій не зовсїм ясно, що я під тим розумію — відповіла молода дама весело. — Я гадаю, що ми повинні по вечери посїдати доокола сего красного старого коминка і розповідати собі казки.

— Та й я такої гадки — відповів ректор. — Я бодай готов через цїлий вечер служити паннї Ґрегим, і уважаю собі обовязком виконувати Ваші прикази, хоч би й як они мене тиранїзували.

Коли подано обід, видів ся Ляйенель Дарґун змушеним покинути чаруючу Лїдию, щоби подати руку панї Мордант, а панна Лїдия мусїла тим вдоволити ся, що єї повів попід руку до стола видїдичений ґраф Реджінальд Еверстронґ.

Але при столї зроблено їй місце по лївій руцї господаря дому і она старала ся о то, щоби підчас обіду головну его увагу звертати на свою особу.

Ґордон Ґрегим сидїв на кінци стола і споглядав з вдоволенем на свою сестру.

— Коли возьме ся розумно до дїла, то готова ще на друге Різдво сидїти на першім місци при сїм столї — сказав він сам до себе.

За менше як пів години пішли панове за дамами до сальону і розпочав ся звичайний музикальний вечерок. Лїдия Ґрегим не потребувала дїйстно побоювати ся порівнаня з паннами Мордант. Они грали досить добре, але она була дуже музикальна і добачила з вдоволенем, що Ляйенель Дарґун спізнав ся на тім і

що він ділав в інтересі Німеччини. По чиїй стороні правда? Може бути, що то рішить колись історія, але хиба історія военного шпігуньства, коли ті що брали документи від зрадників, були на стілько уважні, що й записали на вічну память, від кого ті документи дістали.

Говорять загально, що Драйфуса вивезуть тепер до форту Корте на Корсиці. Тих пять літ, які Драйфус висидів на Чортівскім островім, будуть єму почислені до кари визначеної вироком, бо в дусї француского закона примінене кари розпочинає ся при увзглядненю облекшаючих обставин від часу першого арештованя. Драйфус отже буде мусів відсидіти у вязници ще пять літ.

Новинки.

Львів дня 11-го вересня 1899.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пініньский виїхав дня 7-го с. м. з Біярріц з поворотом до Львова. П. Намістник прибуде дня 11 с. м. до Відня, де задержить ся кілька днів.

— **Преосьв. Митрополит** Юлїян Куїловский виїхав до Відня в суботу рано, аві второк дня 12 с. м. о 11-ій годинї рано має зложити присягу в руки Цїсаря. Піcля первістних постанов має Преосьв. Митрополит вернути до Львова в середу, а в четвер 14 с. м. відбула би ся торжественна інтронізация.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: В наслідок хибного уставленя звортниці зіткнув ся в ночи на суботу їдучий зі Львова поїзд особовий ч. 13 на стациї в Плугові з поїздом товаровим ч. 262. — З подорожних анї зі служби зелїзничої нїкого не ушкоджено, лише машини обох поїздів дізнали так незначного нарушеня, що були здібні до дальшої служби.

— **В руский ремісничо промисловій Бурсї у Львові** есть пять місць до обсадженя. Речинець розписаний до 14 вересня с. р. До поданя треба долучити: 1) метрику на доказ, що петент есть греко-кат. обряду і скінчив 13 лїт житя; 2) сьвідоцтво скінченя народної школи; 3) сьвідоцтво моральности; 4) заяву, до якого ремесла або промислу хоче вступити і 5) яким датком схотять причинити ся родичі чи опікуни до покритя коштів удержаня і образованя ученика.

— **Погоріла церков** в Тюдеві, косівского повіта. Пожар вибух в середині церкви дня 2-го с. м. в полудне, імовірно від незгашеної сьвічки. Церков була обезпечена на 1500 зр.

— **На кару смерти** засудив оногди трибунал по розправі перед судиями присяжних селянина Федька Порохнавця. Порохнавець молодий чоловік оженив ся був з женщиною значно від себе старшою, але богатою. Між супругами не було згоди, Порохнавець гуляв, а жінка робила єму докори. Приходило до частих бійок, аж вкінци одного вечера чоловік, прийшовши до дому так озлобив ся на жінку, що зарубав еї сокирою.

— **Селедці подорожіли** в наслідок лихої ловлї в Голяндиї, Шкотиї, Норвеґиї і т. д. Ріжниця в цїні така, що коли минувшого року коштувала бочка 12—18 зр., то в сїм роцї коштує 24—30 зр.

— **Скритоубийство.** В ночи з 5 на 6 с. м. допущено ся в Руденцях, львівского повіта звірского злочину. Селянку Матрону Назаркевич найдено неживу о кільканайцять кроків від дому. На тїлї знаги було слїди удушеня. Замічено при тім, що убийник допустив ся злочину для рабунку, бо в хатї щезло десять поставів полотна, книжочка каси щадничої, 210 зр. готівкою, 60 кільоґрамів сала, полоть солонини та богато одежи. Жандармерия повідомлена о пригоді, розпочала слїдство. Слїдство викрило, що виновником злочину був муж Матрони, Іван. В стогах сїна, зараз коло хати, найдено всї украдені річи. Іван, що спершу випирав ся, признав ся вкінци до вини. Відведено его до Яричева, а звідси до львівского суду.

— **Конець сьвіта.** З Петербурга доносять: Кількох предприємчивих книгарів в Росиї скористало з того зле понятого припущеня, що наша земля має зійти ся дня 13 падолиста с. р. з якоюсь кометою, з чого має настати конець сьвіта, і видали о тім книжочку, котра в сотках тисячів примірниках розійшла ся дуже борзо по цїлій Росиї. Сумні наслідки сеї спекуляциї на людску темноту показали ся дуже борзо межи забобонними і темними людьми. Селяни по селах в Новгородскім окрузї попродали свої ґрунти, не хотїли обсївати рілї на зиму і взяли ся до горівки. Позаяк подібні наслідки показали ся і в многих инших сторонах, то правительство наказало конфіскувати ту книжочку. Мимо того забобонність вже за надто глубоко вкоренила ся. Робітники одної фабрики в Харкові зажадали, щоби їм заплатити то, що їм ще належить ся, бо они хотїли би ще перед кінцем сьвіта вернути домів і прожити там послїдні тижднї разом зі своєю ріднею. Лиш полїция тому перешкодила і не допустила до того, щоби робітники покинули фабрику. Так само і робітники, що копали землю при будові зелїзницї Москва-Віндава, зажадали, щоби їх пустити домів, але їм того не дозволено. Мимо того яким 100 робітникам удало ся вибрати свою платню і они зараз вернули домів. В декотрих селах знайшли ся мантиї, що понастрашували людий кінцем сьвіта і майже дурничкою забрали від них ґрунти.

— **Незвичайна вандрівка грому.** У Винниках під Львовом лютила ся дня 7-го с. м. буря з громами і велнкою зливою. Грім вдарив в каменицю купця ґалянтерийних товарів Зільберштайна, впав по мурі огневім на під, пробив стелю і оббіг по підлозї комнату доокола, попарив карк дитині, відтак вилетїв знов на під і вернув до тої самої комнати, попарив лице перебуваючій там в гостинї п. Імердаверовій, а наконець вибив отвір в мурі і вилетїв. В згаданій комнатї знаходило ся тогди кілька осіб. Крім згаданої дитини не стало ся нїкому нїчого. В цинковій хохли, що висїла на стїні, грім зробив дїрку, дроти від клїтки пігнув зовсїм, але канарковп в нїй не зробив нїчого, а каменицю полупав зі всїх боків.

— **Без селезінки.** Селезінка знаходить ся у чоловіка з лївого боку в череві там, де послїдне ребре. До чого она призначена, того й до нинїшного дня не знаємо докладно. Одні кажуть, що в селезінцї мішають ся складові части крови з лімфатичними тїлцями, і що тут з білих міхурців роблять ся червоні міхурці крови; після других, тут нїби перетоплюють ся зужиті вже міхурці крови на инші творива

умів то оцїнити. Отже могла супротив тих панночок бути так само миленькою, як потягаючою і завертаючою голову супротив мужчин.

Панни Мордант сьпівали дует, коли увійшов якийсь слуга і приступив до Ляйенеля Дарґуна.

— В присїнку хтось жде і хоче з паном поговорити — сказав той слуга; — каже, що розходить ся о щось важного.

— Як же той хтось виглядає? — спитав ректор.

— Та то якась стара циганка.

— Циганка! Цигани тут не конче добру мають славу!

— Та вї — відповів слуга. — Я то собі зараз погадав і менї прийшло на гадку столове срібло та я зараз сказав Андрієви, щоби він мав на ню око.

— Дуже добре Джексоне. — Скажіть же циганцї, що коли їй треба зараз якоїсь запомоги, то нехай в селї піде до Равліна; я не можу сего вечера з нею поговорити.

— Добре, пане!

Слуга вийшов а панни Мордант докінчили свій дует; они встали від фортепяну, щоби приняти від слухачів звичайну подяку і оплески.

Панну Ґреґим попрошено знову, щоби она сьпівала і она сїла до фортепяну з тою сьвідомостию, що перевисшить обі несьміливі панночки, котрі лише що від него встали.

Але сим разом Ляйенель Дарґун не станув собі коло фортепяну. Він стояв близько дверий і чекав на слугу, щоби почути від него, що скаже циганка.

Слуга увійшов знову; але сим разом попросив він пана, щоби він вийшов з комнати. Ляйенель і зробив так та вийшов за слугою аж на коритар.

— Я таки аж бояв ся то говорити там в серединї — відозвав ся слуга шепотом і як би чогось наляканий; — люди мають добрий слух. Тота жінка каже, що мусить конче поговорити з Вами ще сего вечера, бо то розходить ся о житє і смерть.

— Коли так, то треба поговорити з нею. Підіть же, Джексоне, до сальону і скажіть панни Мордант, що я мусів приймити когось з моїх парохіян; нехай она і другі дами будуть так добрі і звинять мене на пів години.

Ректор вийшов до присїнка, де застав циганку, що гріла ся коло печи.

Она була від голови аж до ніг завинена у вовнянну одїж дивно ярких красок і фантастичної форми, так, що майже не можна було пізнати як она виглядала. По тім, що она була дуже згорблена, можна було здогадувати ся, що она дуже стара. Розплетене волосе звисало їй на чоло. Лице було у неї брунатне і червонаве, а та его краска відбивала дивно від сивого волоса і темних сьвітячих очий.

Коли Ляйенель Дарґун увійшов, циганка встала, а на его привітні слова кивнула головою, але не поклонила ся перед ним, як перед якимсь, що висший від неї становищем і значінем.

— Ходіть зі мною добра жінко — сказав ректор — та скажіть, що такого важного маєте сказати.

Він пішов наперед до бібліотеки, низької але просторої комнати, заложеної попід стїни від гори аж до споду книжками. На малім столичку до писаня стояла велика лямпа до читаня і пускала сьвітло лиш на найблизші предмети а в прочій части комнати було темно. В коминку горів веселий огонь так що аж тріщало. По однім боцї коминка стояло крісло, в котрім ректор звичайно сидів, по другім боцї старомодне крісло з опиралом.

— Сїдайте собі — сказав ректор показуючи на то крісло — мабуть схочете розповісти менї якусь довгу історию.

Сказавши то, він і сам сїв собі, розпер ся, і став бавити ся ножем до розтинаня паперу зробленим із слоневої кости, котрий лежав на столї.

— Я маю Вам богато сказати, Ляйенеле Дарґун, — відповіла стара голосом, котрого торжественний, милий звук зробив мимо волї враженє на него. — Маю Вам богато сказати і добре буде, як запамятаєте собі мої слова, і будете зважати на осторогу.

Ректор видивив ся на ту женщину поважно, а все-таки на его лици пробивав ся майже легковажний усьміх. Она сидїла в тїни і він міг лиш видїти, як її сьвітили ся очи, на котрі від часу до часу падало сьвітло від огню.

В тім блеску очий було щось невисказано несамовитого, щось надприродного.

За хвильку він сам з себе сьміяв ся із-за такої глупоти. А щож иншого була тота женщина як не проста мантійка, котра хотїла его напудити, щоби при тім щось заробити?

— Отже Ви прийшли сюди, щоби мене остеречи? — спитав він надумавшись по хвили.

— А вжеж — і моя осторога може Вам житє уратувати — коли мене терпеливо вислухаєте і будете поступати після того, що довідаєте ся.

— Та ви всї цигани так само говорите; годї, щоби я на то зважав. Коли Ви прийшли сюди в тій надії, що зможете мене так само дурити, як тих людий на ярмарку, котрим ворожите їх будучність, то ідїть собі з Богом. Я готов Вас послухати терпеливо; коли Вам треба якої помочи, то дам Вам охотно; але витуманити від мене щось по циганьски, на то шкода часу і труду.

— Менї Вашої помочи не треба — сказала циганка з погордою; — я Вам лиш ще раз кажу, що я прийшла сюди, щоби Вам помогти.

— Яким же способом Ви можете менї помогти? — кажіть, але борзо! — сказав на то Ляйенель; — мушу зараз вертати до моїх гостий.

— До Ваших гостий! — відозвала ся циганка з глумливим усьміхом; — красних гостий приймаєте у себе в сей торжественний день. Чи і ґраф Реджінальд Еверстронґ належить до них?

— Так есть. Вам, видко, знакоме его імя.

— А вже-ж.

— Чи Ви его знаєте?

— А Ви его знаєте, Ляйенель Дарґун? — спитала нараз стара циганка.

— Як же би менї его не знати, коли то мій свояк? — сказав на то ректор.

Але як би й не було, то річ певна, що чоловік, а так само і зьвіря, може жити без селезінки. Селезінку можна виймити з чоловіка і чоловік буде жити, але тогди розрастають ся більше т. зв. лїмфатичні желези в животі. Виймане селезінки з чоловіка належить до тяжких операций і буває дуже рідке, звичайно лиш в таких случаях, коли хтось пробе або пірве в собі селезінку, від чого напливає кров до черевної ями і наслідком того може смерть настати. Таку операцию виконав недавно тому др. Краббель в місті Ахені в Німеччині на малім хлопци, котрому було ледви 9 і пів року, а причина, з якої в тім хлопци пірвала ся селезінка, нехай буде осторогою і для других. Хлопець той, зовсім здоров, сував ся по поручу на сходах в каменици — як то часто роблять пусті хлопці по містах — і упав при тім з висоти половини поверха на сходи, але так нещасливо, що животом ударив об ступень і щось собі обірвав. Прикликаний лїкар, побачивши що єсть, казав хлопця зараз відставити до шпиталю і тут зараз виконано операцию. Хлопцеви розрізано живіт і показало ся, що селезінка була розірвана на кілька куснів. Цїлу селезінку виймлено і живіт зашито, а хлопець по тій операциї прийшов до себе, а тепер вже зовсім подужав, і вийшов здоров із шпиталя без селезінки.

— **Малі зачали, великі скінчили.** На улици Рікаволї в Римі бавили ся оногди два хлопці, 9-лїтний Паскаліно Буфаккі і 8-лїтний Умберто Манні. Може на сто кроків від них сиділи під каменицею їх мами, та найспокійнійше в сьвіті і як добрі сусідки розмавляли о тяжких часах. Нараз малі хлопці посварили ся, ба й побили ся так, що аж поліциян скочив між них і розірвав їх, та одного з проваленою головою всадив до фіякра і повіз до шпиталю. На крик зраненого хлопця прибігли зараз і їх мами, ну, тай із за дїтий зачали сварити ся. Слово по слові, — і прийшло до бійки; одна кинула ся на другу, поздирали собі хустки з голови, а коли вхопили ся за волосє, наробили ще більшого крику і стали кликати своїх чоловіків на поміч. Тоті сиділи в недалекій остериї (шинок) і грали в „мору“ (в „ключку“ — один другому розгинає палець загнеяк ключка), а почувши крик жінок, побігли їм зараз на поміч. З ними побіг з остериї і якийсь Мароккі. На місци жіночої баталиї набрали і чоловіки такої охоти до бійки, що кинулись на себе, але вже з ножами. На дармо старав ся бідний Мароккі їх втихомирити — єму пробили ножем руку і голову. Одинайцяти-лїтна донька Камілля Манні, Лукія, вчепила ся батька за руку, щоби той не наробив якого калїцтва, але Манні в злости колов ножем доокола себе як слїпий, і власній донці розпоров живіт так, що випустив з неї внутреностї. Коли прийшла полїция, то могла вже лиш ранених позабирати до шпиталю. Лукія, батько Буфаккі і Мароккі суть так тяжко зранені що ледви чи будуть жити а Манні і обі жінки суть лекше покалїчені, але все таки так порізані та подрапані і мають тілько синців, що будуть довго памятати сю баталию.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 11 вересня. Коло польске буде скликане на початок жовтня. Презес Яворский переговорює тепер з ґр. Туном. — Роковини смерти Цїсаревої обходжено в цїлій державі заупокійними богослуженями. В церкві оо. Капуцинів у Відни, де спочиває тїло бл. п. Цїсаревої зложено множество вінців і цьвітів. О годині 7-ій рано прибув Цїсар в товаристві кн. Ґізелї баварскої і кн. Конрада і молив ся при домовині. Були також инші члени цїсарскої родини, складали вінцї і молили ся.

Білгород 11 вересня. Переслуханий Кнезевич зізнає противно як в слїдстві. Обстає лиш при тім, що до замаху намовив его Димич.

Петербург 11 вересня. В середній Азиї вибухла джума. Сконстатовано се урядово.

Атини 11 вересня. Приїхала сюди в повороті з Царгорода черногорска княжа пара.

— Маєте повну причину его знати — причину, о котрій нїчого не знаєте. Чи сказати Вам ту причину, пане Дарґун?

— Я послухаю еї, але кажу Вам, що про то, що Ви менї скажете, менї зовсїм байдуже.

— Не гадайте собі, що моя поважна осторога єсть лиш пустою балаканиною якоїсь божевільної. Розходить ся о Ваше житє, Ляйенелю Дарґуне, о Ваше житє! Причина, задля котрої Ви повинні би знати Реджінальда Еверстронґа, єсть та, що маєте в нім смертельного ворога.

— Ворога! Мій первий брат Реджінальд, чоловік, котрого я нїколи в житю анї словечком анї дїлом не оскорбив! Хибаж він кились старав ся зробити менї щось злого?

— А вжеж.

— А тож як?

— Від часу смерти Вашого вуйка Освальда він ворогує на Вас і на других. То була его найбільша надія, що єму удасть ся звалити завіщане, котре забезпечило Вам річного доходу пять тисячів фунтів.

— Ви, видко знаєте дуже добре историю моеї родини — сказав на то Ляйенель.

— Я знаю тайни Вашої родини так добре як би й своеї власної.

— Отже Ви кажете, що Ви ворожка?

— Я не кажу нїчого лиш то, що Вам добре раджу. Ґраф Реджінальд Еверстрон єсть Вашим ворогом від тої пори, від коли видїдичений на Вашу користь. По Вашій смерти був би паном того майна, яке Ви посїдаєте; став би через то богачем і здобув би собі становище в суспільности і все до чого его тягне. Чи можете ще сумнївати ся, що він хоче Вашої смерти?

— Я не можу тому віри ймити! — сказав на то Ляйенель Дарґун. — Як то! Він, мій первий брат! Він мав би менї заявляти свою найщирійшу дружбу, а при тім бажати, щоби через мою смерть розбогатїв?

— Нї, нї, нї! — відозвав ся ректор. — То не може бути!

— А таки то правда! Ґраф Реджінальд Еверстронґ не має сьмілости, але его підпирає хтось, що не знає нїякого милосердия, котрого тверде серце не знає нїякого чувства а котрого зелїзна рука не задрожала би. Ґраф Реджінальд Еверстронґ не єсть нїчим иншим лиш орудием того чоловіка і від тих обох грозить Вам погибель.

— То, що Ви кажете, виглядає трохи на правду — сказав ректор по довшій хвили мовчаня; — а всеж-таки Ваші слова такі страшні, що менї таки не хоче ся вірити. Як то може бути, що Ви, чужа особа, можете так добре знати ті подрібности мого житя?

— Не питайте о то, пане Дарґун — відповіла на то циганка; — коли зовсїм чужа особа приходить до Вас, щоби Вас остерегти перед великою небезпечностию, то приймить ту осторогу і не розпитуйте незнакомої Вам приятельки. Я сказала Вам, що Вам грозить несподївана небезпечність. Яка то має бути небезпечність, того не знаю. Завтра може довідаю ся більше.

— Я не можу до нїчого з'обовязати ся.

— Як хочете — відповіла циганка гордо. — Я сповнила мій обовязок. Проче спочиває в руках божих. Ви не хочете послухати осторогу; на то не маю ради. Чи хочете в своїм інтересї, не в моїм, щоби я завтра поговорила з Вами; або чи може схочете обіцяти, що приймете когось, хто поговорив би з Вами в імени циганки? Приречіть менї то, заклинаю Вас! Я не потребую Вас о нїчо просити, але хочу нїчого вискати через мою просьбу, але прошу Вас конче, зробіть то. Я дїлаю до якогось степеня на потемки; знаю щось, але не все і могла би до завтра довідати ся далеко більше. Може тогди могла би я Вам подати таку звістку, котра би Вас переконала, що я правду кажу. Заждіть, зробіть то для мене і приречіть менї, справедливости ради! Ви то зробите, пане Дарґун, я то знаю; Ви чоловік справедливий і добрий. Ви підозріваєте мене, що я хотїла Вас обманути. Може буду могла переконати Вас о чім иншім. Чейже дасте менї нагоду до того, пане Дарґун?

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольного, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольного лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 30/9.
	3·20	„ Зимноводи від 7/5 до 10/9.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·50	„ Янова від 1/6 до 15/9 в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від 1/10 до 30/4 1900 включно
	8·35	„ „ „ 1/5 „ 31/5 і від 16/9 до 30/9.
	9·11	„ „ „ 1/6 „ 15/9 в недїлї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Скольного, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Скольного, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	8·15	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9.
	8·30	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).